

Dels i Erkjendelsen af Betydningen af de ovenfor udviklede Fortrin ved Guldsystemet, dels, hvor Guldsystemet allerede fandtes, for at komme i Overensstemmelse med Myntvæsenet i andre Stater og for i det Hele at ordne alle herhen hørende Forhold paa en mere rationel Maade er der, navnlig i de sidste syv Aar, i de fleste europæiske Stater foretaget betydelige Forandringer i de bestaaende Myntsystemer.

Den 23de December 1865 blev der i Paris afluttet en Konvention mellem Frankrig, Belgien, Schweiz og Italien, hvorved disse 4 Stater kom overens om at benytte et fælles Myntsystem, nemlig det franske, hvorefter baade Guld og Sølv ere lovligt Betalingsmiddel, men indtil den næste Tid Guld er det faktisk eneraadende. Tanken, der laa til Grund for denne saakaldte latinske Myntkonvention, Indførelsen af et fælles Myntsystem i alle Lande, var i og for sig saa storartet og saa vel stemmende med Udviklingen af den moderne Civilisation, at man besluttede at arbejde hen til dens videre Udførelse. Den franske Regering indbød alle civiliserede Stater til at afholde en international Myntkonference i Paris, og i Sommeren 1867 mødtes der Udsendinge fra 20 forskellige Stater, derimellem ogsaa fra de skandinaviske Riger. Fra alle Sider anerkjendtes de overordenlig store Fordele, der vare forbundne med en fælles international Mynt, og man enedes om at anbefale det franske Myntsystem som det, man burde stræbe hen til at faa indført overalt, dog med den Modifikation, at Afgangen til at benytte ogsaa Sølv som lovligt Betalingsmiddel blev hævet. Tanken syntes i Begyndelsen at vinde Anklang overalt. Frankrigsystemet blev indført i Rumænien i 1867, dog med Guld som eneste Myntfod. I 1868 tiltraadte Grækenland Myntkonventionen af 1865, og i Spanien indførte man samme Aar et nyt Myntsystem i Overensstemmelse med Konventionen af 1865, uden at denne dog formeligt blev tiltraadt. Den 31te Juli 1867 afluttedes mellem Frankrig og Østerrig en præliminær Konvention, hvorved det sidste Land med enkelte Modifikationer tiltraadte Konventionen af 1865. Østerrig tog som Enhed Gylden lig $2\frac{1}{2}$ Franks i Guld; i Overgangstiden vilde det benytte dobbelt Myntfod, men snarest muligt skulde Guld indføres som eneste lovlige Betalingsmiddel. Endnu er Reformen dog ikke gjennemført, da Østerrigs Finantsstilstand ikke har tilladt det at indløse de Papirspenge, der nu danne Hovedmassen af dets Cirkulation. I Sverige blev 1868 truffen en Foranstaltning, der skulde være en Forberedelse og en Tilnærmelse til det franske System, idet man bestemte, at der skulde udmyntes Guldmynter i Overensstemmelse med 10 Franks og 20 Franksstykket, og en i 1869 nedsat Kommission anbefalede at gaa videre paa den hidtil betraadte Vej, for saaledes efterhaanden at gaa over til det af Pariserkonferencen anbefalede Guldfranksystem.

Den Udsigt, der saaledes en Tidlang var til, at det af Pariserkonferencen anbefalede Myntsystem efterhaanden vilde trænge igjennem og blive en egenlig Verdensmynt, er imidlertid i høj Grad formindsket ved den Holdning, de tre Hovedmagter: England, de forenede Stater i Nordamerika og Tydskland have indtaget i dette Spørgsmaal.

I England blev der i 1868 nedsat en Kommission for at tage Pariserkonferencens Forflag under Overvejelse. Kommissionen anerkjendte Fordelen ved et internationalt Myntsystem, men mente ikke, at der var Anledning for England til at gaa over til Frankrigsystemet, der langtfra havde den Betydning og Udbredelse i Verdenshandelen som det engelske Myntsystem, og desuden i sig selv led af forskellige Mangler, navnlig derved, at det tillod at benytte Sølv som lovligt Betalingsmiddel og ikke var i fuld Overensstemmelse med det metriske System for Måal og Vægt. Og at bømme efter, hvad der senere i denne Sag er fremkommet i England og efter den almindelige Mening i dette Land, synes der ikke at være Udsigt til, at England vil foretage nogen Forandring i sit Myntvæsen.

I de forenede Stater i Nordamerika syntes Stemningen i Begyndelsen at være